

**Besede
in drugi
glasovi**



France Kosmač

O IZVIRU

Oprostite, jaz nisem
izviren.

Ko se pogledam nazaj,
k izviru svojega izvira,
se mi pogled naslanja
na prepadne stene,
na modra brezna,
na poševna pota v srce
večnosti.

Obredem vse drage in znane
in neznane obraze,
škropim se s kapljicami
nepreglednega veletoka,
prodiram skozi
nepreglednost sólo.
Jaz sem tako daleč
od izvira.

SENZACIJA Že veste,
da govorijo morski konjički
po kitajsko?
In da pri Diorju
o mlaju naročajo
pavje perje?
In — če ne veste —
prostovoljno se prijavljajo
kot eksponati za muzej
prihodnosti:
razstavili bi radi vsaj
polovico svojih
možnosti.
Toda — najnovejša vest:
učijo se mukati!

INTERVJU Ali je zvok večen?
sem vprašal gluhonemega.
Matematik je rekel:
muzika je svet,
ki je v njem dva in dva pet
ali sedem.
Dirigent je pribil:
večnosti ni, samo
muzika je!
Dalaj lama je dejal:
šrikhsja.
Harfa pa zazveni,
brž ko se je dotakne
veter, in ribe zablešajo
na dnu morja kakor v snu,
če ne na zvoke,
na tišino.
Plešejo, plešejo
in zavalovijo
poslušno
morsko gladino.

BESEDE Besede se zbirajo
 kakor lastovke,
 priletavajo in odletavajo,
 gugljejo se na dolgih,
 napetih žicah
 in še ne vedo, kaj
 bodo povedale.
 Samo nekaj čutijo in vedo:
 treba se bo preseliti,
 treba bo odleteti,
 kar tako ne moremo
 umreti, neizgovorjene.
 In poletijo v negotovo
 naročje odmeva.
 Ne bo ga konca
 kamene dobe. Ne bo ga —
 nikdar.

VPRAŠANJA Več časa,
 je to večnost?
 Manj časa,
 je minljivost
 in zaman?
 In koliko je časa:
 kolikolikolikoli
 vsenaokoli
 in nikoli?
 Nikoli, večnost
 in zaman,
 saj to ni več
 ne manj!
 In noč je preč
 in sine dan
 in mine dan
 in noč in dan
 sta kot praznina
 in polnina
 in več in manj,
 ničesar polna
 in nevidna dlan
 na nemem dnu
 neznanih sanj?

ZAPRTIH OČI Izmij s sebe, preženi
ta vonj po ženi
z dišečim milom
ali v objemu slanega vetra.

Poglej še na drugo stran
čez robove
svojega centimetrskega
časa.

Pusti, naj se številke
preštevajo same in ti na uho
pritipljejo
s svojimi skrivnostmi.

Ob kratkem: ne daj se
do konca, vzdrži
s srcem in z glavo
v isti roki.

VABILO NA KONCERT Pridite po rokah
ali na pamet,
po ovinkih, naravnost
ali kakorkoli:
mogoče bomo vse posneli
na magnetofonski trak.
Pevke bodo pele
s komolci po mininotah,
klavir bomo razglasili
za presenečenje:

v njem se prebuja
spominčica!
Dirigent stoji v travi
z zelenimi čevlji,
namesto s paličico
dirigira s šopkom
prevratnih idej.

Kdor ljubi brez predsodkov
in nezaslišano
in povrhu še na pol
zastonj — — —